

Spørgsmaal. Det forekommer mig, at baade Høire og Venstre i saa Henseende staar i Gæld til Smaaqaarsfolk i dette Land. Det er forbausende at høre kort forud for et Folketingsvalg den Venlighed mod Smaaqaarsfolk, der kommer frem. Det har ikke sjældent, kan jeg sige, forarget mig at se, at baade Høire og Venstre næsten overbyhde hinanden i Bøltalenhed i saa Henseende; men det straffer sig, dersom vi ikke gøre noget alvorligt for at indløse nogle af de Ord, der falde paa Valgtribunerne. Jeg mener derfor, at der her bør gøres et alvorligt Forsøg paa at gennemføre en Fattiglov, der kan være tidsvarende og kan saa velsignelsesrige Følger for Smaaqaarsfolk i dette Land. Det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage) udtalte i forrige Møde, at han ikke havde haft Lejlighed til at omtale disse Spørgsmaal ved Sagens første Behandling, men jeg skulde dog maaste tage meget sejl, om ikke det ærede Medlem forud for sidste Valgkamp var blandt dem, som i meget høje Toner priste Regeringen for de sociale og økonomiske Reformforslag, den havde forelagt. I hvert Fald veed jeg, at mange af det ærede Medlems Meningsfæller i meget høj Grad angreb Oppositionen, fordi de mente, at den i saa Henseende ikke var saa reformvenlig som Ministeriet. Her foreligger nu Forslag til en ny Fattiglov, fremlagt af den højtærede Indenrigsminister, og dette Forslag har, som ærede Medlemmer jo have lagt Mærke til, 2 Hovedformaal, for det første det at indeholde en samlet Bestemmelse for alle Fattiglovgivningen vedrørende Forhold, og at dette vilde have en overordentlig Betydning for de kommunale Raad, der skulle beskæftige sig med disse Forhold, ere jo alle enige om. Men dette Formaal Opnaaelse var jo dog for lidt, naar vi staa overfor en saa vigtig Samfundsopgave. Derfor indeholder Ministerens Lovforslag ogsaa adskillige Forslag i Retning af at indføre humanere Bestemmelser overfor Smaaqaarsfolk end dem, der hidtil have været gældende i saa Henseende. Men flere af Regeringens Forslag gaa i saa Henseende ikke vidt nok, og det er derfor nærmest herom, Venigheden drejer sig med Hensyn til de Forslag, som her foreligger til det foreliggende Afsnit af Fattigloven. Der er efter min Formening 3 Forhold, under hvilke Arbejderbefolkningen og Smaaqaarsfolk i det hele taget her i Landet have Krav paa Samfundets Velvilje og Støtte. Disse 3 Forhold ere: under Ulykkestilfælde, under Sygdomsforhold, og naar Alderdommen træder til og svækker vedkommendes Arbejdskraft og Evne til Erhverv. Hvad angaar Spørgsmaalet

om Understøttelse i Ulykkestilfælde, foreligger det jo ikke her i dette Øjeblik, men det er min fulde Overbevisning, at det Udvalg, der har behandlet denne Sag, vil alvorlig arbejde ogsaa for at fremme det nævnte Spørgsmaal, der ogsaa er overladt til det samme Udvalgs Behandling, og det skulde glæde mig, om man i denne Rigsdagssamling kunde gennemføre en Lov paa dette Omraade. Derimod har man med Hensyn til at komme Smaaqaarsfolk til Hjælp under Sygdomsforhold stillet betydningsfulde Ændringer, der navnlig foreligger paa Ændringsforslagslisten under Nr. 46 til § 61 og under Nr. 61. Det første Forslag vedrører jo de abnorme Tilfælde, og der er jeg fuldstændig enig med den ærede Ordfører i den Betragtning, at under saa ulykkelige Forhold, hvor der indtræder Sinds sygdom, og hvor der er idiotiske, aandssvage og døvstumme Børn, bør Staten ganske anderledes træde til end hidtil. Det forekommer mig ikke, at det er fuldt ud tilstrækkeligt, at man i disse Tilfælde henviser Understøttelsen alene til Sogne og Amtskommunerne; disse Kredse ere efter min Mening for smaa, det bør gaa over til at være, saa vidt det lazer sig gøre, en Stats sag, og derfor stiller man Forslaget under Nr. 46, der gaar ud paa, at Udgifterne ved døvstumme, blinde og idiotiske Børns Underhold og Opdragelse, samt for sinds syges Ophold paa en Sinds sygeanstalt ogsaa ud over deres Mindre arvirighed, blive, naar de anbringes paa dertil indrettede Statsanstalter eller Anstalter godkendte af Staten, at udrede af denne, med mindre disse eller deres Forældre have Evne til at bære Udgifterne. Herom er Oppositionen imidlertid enig, og jeg skal derfor gaa over til Ændringsforslaget under Nr. 56, som gaar ud paa at tilvejebringe en Art Alderdomsforjærgelse for de egentlig ubemidlede, og hvortil Udgifterne foreslaas baarne dels af Staten og dels af Kommunerne med Halvdelen af hver. Enkelte Medlemmer synes at have følt sig lidt stødt over, at dette Forslag kalder sig en Alderdomsforjærgelse. Jeg veed ikke, hvad de ærede Medlemmer ville kalde det, da Forslagets egentlige Formaal er det at komme den arbejdende fattige Befolkning til Hjælp under Forhold, hvor Alderdommen svækker dens Erhverbsævine. Man har endvidere fra enkelte Sider følt sig stødt over, at man i Betænkningen har brugt det Udtryk, at det var en billig og simpel Form for Gennemførelsen af en Alderdomsforjærgelse. Jeg ser ingen Grund til at føle sig stødt i saa Henseende, thi det kan dog ikke nægtes, at denne Form kræver ingen ny Administration, her har man det Maskineri, man skal bruge, uden